

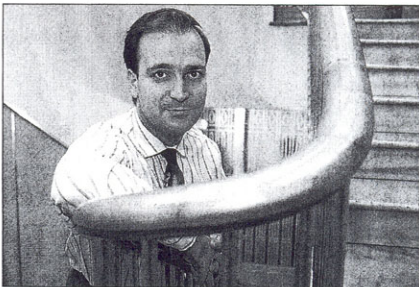
ENTREVISTA

Jordi Mata
NOVEL·LISTA

"Shakespeare és perfecte per evidenciar la fragilitat del discurs històric"

Enric Vila
BARCELONA

El nou llibre de Jordi Mata, 'La segona mort de Shakespeare', recull la teoria que diu que Christopher Marlowe és l'autor de les obres atribuïdes a Shakespeare i basa la trama en una història d'amor entre tots dos dramaturgs.

JORDI MATA

PERFIL

Amb només 33 anys, Jordi Mata ha publicat una colla de novel·les, entre les quals destaquen 'El misteri de Berlin' i 'Prenti Sant Jordi i 'La confessió del dimoni'. Ara està a punt de sortir 'La segona mort de Shakespeare' (editorial Columna), guardonada amb el Néstor Luján de novel·la històrica. I és que de premis, a Mata no li'n falten. En canvi, si que troba a faltar que se'l prenguin més seriosament: "És difícil que et respectin en l'àmbit de les lletres catalanes. No sé si pel factor edat o perquè no acostumo a anar a còctels". Si guai com sigui, la seva última novel·la és tota una demostració de com a història es pot convertir en un magnífic recurs literari sense necessitat de traï-la ni de matar el lector d'avorriment.

EE. Era un farsant, Shakespeare?

AM. Per mi, no. Una altra cosa és que durant tot un segle diversos estudis hagin qüestionat que fos l'autor de les obres que signava. En definitiva, no ho sé ni tampoc m'importa.

EE. Si Shakespeare aixequés el cap, li demanaria explicacions?

AM. No ho crec. No he fet cap estudi que defensi uns tesis, m'he limitat a novel·lar una hipòtesi. A Anglaterra hi ha una associació, de la qual vaig treure molta informació per Internet, que defensa que les obres de Shakespeare les escriu Christopher Marlowe.

EE. Per què va triar Shakespeare i Marlowe?

AM. Perquè de tots dos se'n sap ben poques coses i, per tant, són una excusa perfecta per deixar en evidència la fragilitat del discurs històric. Fins pràcticament fa un segle, no més hem concegut una versió de la història: la dels guanyadors, la dels que sabien escriure, en contra de la gran majoria que no sabia ni llegir ni escriure. No ens podem

acabar de creure tot el que ens diuen els llibres d'història. Si en el cas de Shakespeare, que no té cap transcendència, és possible que tinguem una visió equivocada de la seva figura, imaginis' fins a quin punt es pot falsejar la història en temes de caràcter polític i social. La Guerra del Golf n'és un exemple claríssim.

EE. Quan es va estrimar 'Shakespeare en Love' ja devia tenir escrit el llibre. Què li va semblar el film?

AM. No el vaig voler veure perquè sabia que no m'agradaria.

La pel·lícula podia ser bona, el treball dels actors excel·lent, el vestuari impecable, la trama divertidíssima, però si Shakespeare en comptes d'haver-se enamorat d'una Julieta s'hagués colat per un Romeu, d'haurien promocionat tant?

EE. Bé, però si sabem tan poques coses sobre Shakespeare, la ficció del film és tan lícita com la seva. AM. Sí, però hi ha una diferència: la pel·lícula va crear l'arquetip d'un Shakespeare perquè els americans poguessin continuar llegint les seves obres sense pensar: "D' això ho va fer un marica?". En canvi, el meu llibre no està escrit amb cap intenció. Senzillament, després d'haver treballat la documentació, d'estudiar els sonets i les obres de teatre de Shakespeare i la personalitat de Marlowe, i de pensar en compte que els papers fem-

nins els feien homes, els fets no em deixaven gaire més alternatives, si volia ser coherent.

EE. En el seu llibre, Shakespeare no només signa les obres de Marlowe, sinó que n'està enamorat. ¿Hi ha alguna possibilitat que s'haguessin conegut?

AM. És probable, perquè en aquella època els artistes es movien pels mateixos ambients. Fa cosa de cinc anys va sortir una notícia que explicava que havia introduït en un ordinador les característiques literàries de Shakespeare i Marlowe. Doncs bé, l'ordinador va arribar a la conclusió que almenys dos dels cinc actes de la primera part d'Enric VI els havia escrit Marlowe!

EE. ¿A més de dramaturg, Marlowe era escriptor, com diu al llibre?

AM. Tot indica que ho era. El relat referent a la segona vida de Marlowe està bastant do-

documentat. L'informe sobre la seva mort reproduïa el que es va descobrir al segle passat. Al llibre hi ha un moment que explica que Cambridge no li havia donat el títol perquè mal anava a classe. I diu que el Consell Privat, és a dir, el govern d'Anglaterra, havia hagut d'enviar una carta a la universitat per obligar-la a donar-li el títol al·ludat als serveis que havia prestat a la reina. Aquesta carta existia. ¿Quins serveis eren aquests que l'havien portat a Reims, centre d'operacions de l'oposició catòlica?

"Fins fa un segle, només hem concegut una versió de la història: la dels guanyadors, la dels que sabien escriure"